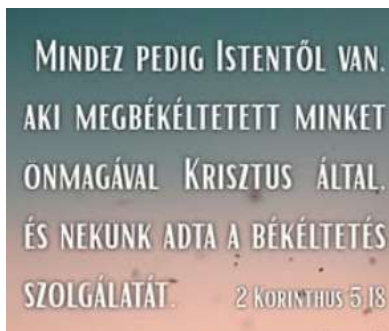

PESTHIDEGKÚTI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG

Húsvéti gondolatok

Kedves Testvérek!

„Mindenkor örüljetek, szüntelenül imádkozzatok, mindenért hálát adjatok, mert ez Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra.” (1 Tessz.5, 16)

A nagycsütörtöki eseményeket mind a négy evangélista, Máté, Márk, Lukács és János lejegyezte. Az utolsó vacsora eseményeit illetően Máté és Lukács szerint Jézus Pétert és Jánost küldte el, hogy keressenek szállást. „Menjetek a városba egy bizonyos emberhez, és mondjátok neki: A Mester üzeni: Az én időm közel van, nálad tartom meg a pászkavacsorát tanítványaimmal.” (Mt 26,18) A szállásadó neve nincs megemlítve. A tanítványok bemennek Jeruzsálembe, hogy megkeressék és előkészítsék a helyszínt, ahol Jézus és tanítványai elfogyaszthatják a húsvéti vacsorát - az Úr átvonulása Egyiptomon, a kivonulás előtti éjszaka - megünneplése alkalmából.

Amikor beesteledett Jézus az asztalhoz ült a tanítványaival.

Jánosnál olvashatjuk, hogy Jézus a nagycsütörtöki estén szokatlan tettel lepi meg tanítványait, mégpedig azzal, hogy Ő mosta meg a lábukat. A lábmosás bevett és mindennapi szokás volt a keleti emberek életében, akik többnyire mezítláb vagy egyszerű saruban jártak és az út porának lemosása elengedhetetlen volt, amikor beléptek egy hajlékba. Rabszolgák mosták le az út porát a vendégek lábáról. A lábmosás családon belül a legnagyobb szolgálatkésztség és a legteljesebb odaadás jelének számított.

Jézus megmossa tanítványai lábát.

„...letette felsőruháját, és egy kendőt kötött magára, azután vizet öntött a mosdótálba, és elkezdte a tanítványok lábát mosni és törölni a magára kötött kendővel.” (Jn 13,4–5) „Értitek, hogy mit tettem veletek? Ti Mesternek és Úrnak hívtok engem, és jól mondjátok, mert az vagyok. Ha tehát megmostam a ti lábatokat, én, az Úr és a Mester; nektek is meg kell mosnotok egymás lábát. **Mert példát adtam nektek, hogy amint én tettem veletek, ti is úgy tegyetek.**” (Jn 13,15) A lábmosással Jézus saját küldetésére utal, amely a szolgálatban, az önfeláldozásban, a feltétel nélküli szeretetben valósul meg. Ez a cselekedet szorosan összefügg a kínszenvedéssel és a halállal. A lábmosás a megtisztulást jelképezi, ez esetben a bűnöktől való megtisztulást.

Az utolsó vacsora.

Jézus miközben elfogyasztja a tanítványai körében az utolsó vacsorát, megrendülten szólal meg: „Bizony, bizony mondom nektek, közületek egy elárul engem.” (Jn.13,22) A tanítványok zavartan néztek egymásra, nem értették kiről beszél. Jézus tudja, hogy mi vár rá, a következőket mondja Júdásnak: „Amit tenni akarsz, tedd meg hamar!” (Jn 13,28) A tanítványok nem igazán értették, mire utal Jézus, de Júdás értette, felállt az asztaltól és elment, becsukta maga mögött az ajtót, ezzel a mennyek kapuját önmaga számára.

Úrvacsora.

A nagycsütörtöki páskavacsorán Jézus utal a közelgő halálára, emlékezteti tanítványait arra, hogy Ő, az Isten fia a testét és véréát adja az emberek bűneiért váltságul. A következő szavakkal rendelte el a Megváltó az úrvacsorát nagycsütörtökön: „Miközben ettek, Jézus vette a kenyeret, áldást mondott, és megtörte, a tanítványoknak adta, és ezt mondta: **Vegyétek, egyétek, ez az én testem!** Azután vette a poharat, és **hálát adva nekik adta, és ezt mondta: Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem, a szövetség vére, amely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára.**” (Mt 26,26–28)

Kedves Testvérek! Figyeljétek meg, hogy Jézus mielőtt önmagát adta miérettünk, nem emelt panaszt, nem vádaskodott, mi több hálát adott, áldást mondott. Nem esett kétségbe, nem félt, nem volt dühös, amiért Júdás elárulja, amiért majd Barabást fog kiáltani a tömeg, holott Virágvasárnap még örvendezve fogadta, amikor Jeruzsálembe érkezett. Olyan felhőtlen és boldog a légköre a virágvasárnapnak, nyoma nincs a fájdalomnak, az elárulásnak, a kínszenvedésnek. Egyedül Jézus tudja az igazságot. Az utolsó vacsorához készülve lábat mos, alázattal, szelíden, mély szeretettel. Megtöri a kenyeret, és odaadja a bort a tanítványainak – megköti a szövetséget Isten és az ember között. A bűnöktől széttöredezett világot az úrvacsora szentségében olvasztja ismét egygé. A megtört kenyérben benne van a fájdalom, a borban a kiontott drága vér. Az úrvacsorában benne van az örök szövetség Istennel. Az úrvacsora a legáldottabb erőforrás, mert részesülünk abban az áldásban, hálában, amelyet Krisztus Urunk értünk és helyettünk tett, megbűnhődött a bűneinkért, Ő az ártatlan! Akik az úrvacsora szentségében részesülnek, azok örvendeznek, még akkor is, ha van bánatuk, ha van gondjuk, fájdalmuk, betegségük, de minderre gyógyírt kapnak, erejük megújul.

Jöjjetek, együtt adjunk hálát!

Jöjjetek, együtt imádkozzunk, mert csodálatos az Úr, aki az Ő Egyszülött Fiát adta miérettünk!

Jöjjetek, együtt örvendezzünk!

Jöjjetek, együtt adjunk hálát az Úrnak!

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy üdvözüljön a világ általa.” (Jn 3,16-17)

Dsida Jenő: Nagycsütörtökön

A szél suhogva borzong
az olajfa-lombokon.
A kanyargós úton, által az erdőn
tömött sorú fáklyások jönnek.

Testemet ételül adtam,
véremet italul adtam,
könnyel mostam meg lábaitokat;
Mégis egyedül maradtam.

Hajnal-derengés borzong
a sötét lombokon.
Judás után, által az erdőn
sátánarcú fáklyások jönnek.

Testvéreim, tanítványaim!
Égig nyúló kemény kereszten
holnap megölnék engem!
És ti alusztok, mélyen alusztok!

Túrmezei Erzsébet: A HARMADIK

Valamit kérnek tőled.
Megtenni nem kötelesség.
Mást mond a *jog*,
mást súg az *ész*.
Valami mégis azt kívánja: Nézd,
tedd meg, ha teheted!
Mindig arra a harmadikra hallgass,
mert az a ***szeretet***.

Messzire mentél.
Fáradt vagy. Léptél százat.
Valakiért még egyet kellene.
De tested, véred lázad.
Majd máskor! - nyugtat meg az *ész*.
És a *jog* józanságra int.
De egy szelíd hang azt súgja megint:
Tedd meg, ha teheted!
Mindig arra a harmadikra hallgass,
mert az a ***szeretet***.
Valakin segíthetnél.
Joga nincs hozzá. Nem érdemli meg.
Tán összetörte a szíved.
Az *ész* is azt súgja: Minek?
De Krisztus nyomorog benne.

És a szelíd hang halkán újra kérlel:
Tedd meg, ha teheted!
Mindig arra a harmadikra hallgass,
mert az a **szeretet!**

Ó, ha a harmadik
egyszer első lehetne,
és diktálhatna, vonhatna, vihetne!
Lehet, elégnél hamar.
Valóban esztelenség volna.
De a szíved békességről dalolna,
s míg elveszítenéd,
bizony megtalálnád az életet!
Bízd rá magad arra a harmadikra!
Mert az a **szeretet.**

A három fa meséje: <https://www.youtube.com/watch?v=QJH999cR6IQ>

ERŐS VÁR A MI ISTENÜNK!

ÁLDOTT HÚSVÉTI ÜNNEPEKET!

KRISZTUS FELTÁMADT!

Testvéri szeretettel,
Fodor Viktor lelkész